

РЕШЕНИЕ

№ 585

гр. Варна, 23.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 9 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Насуф Исмаел

при участието на секретаря Илияна Илк. Илиева
като разгледа докладваното от Насуф Исмаел Гражданско дело №
20233110102551 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по предявени от „Е. М.” ЕООД срещу Д. И. Д. първоначално обективно кумулативно съединени положителни специални установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 вр. с чл. 415, ал. 1, т. 1 от ГПК вр. чл. 240, ал. 1 от ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за приемане за установено в отношенията между страните със сила на пресъдено нещо, че ответникът дължи на ищеца следните суми:

1./ 2 841.74 лева, представляваща дължима главница по Договор за потребителски кредит № * от * г., сключен между „Ю. Б.“ АД и ответника, вземането, по който е прехвърлено в полза на ищеца по силата на договор за цесия от 18.01.2016 г., формирана от сбора на падежиралите вноски за периода от 29.10.2017 г. до 28.05.2021 г., **ведно** със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 08.11.2022 г. до окончателното погасяване на вземането;

2./ 3 055.70 лева – лихва за забава, начислена за периода от падежа на всяка непогасена вноска за главница по договора до 08.11.2022 г., *за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение № 7107/09.11.2022 г. по реда на чл. 410 от ГПК по ч. гр. д. № 14771 по описа за 2022 г. на РС-Варна, ГО, 9-ти съдебен състав.*

Твърди се в исковата молба, че ищецът е подал заявление по реда на чл. 410 от ГПК за издаване на заповед за изпълнение, като срещу издадената заповед в срока по чл. 414 от ГПК е постъпило възражение, в тази връзка у ищеца се породил правният интерес да предяви настоящите искове.

Сочи се, че вземанията произтичат от договор за потребителски кредит, сключен между ответника и „Ю. И. Е. Д. Б.“ АД на * г., въз основа на който последният е предоставил на ответника кредит в размер от 5460.00 лева, представляваща заета сума. Страните се уговорили ответникът да върне заетата сума в срок до 28.05.2021 г. на 116 броя месечни анюитетни погасителни вноски, всяка от които по 67.74 лева през първата година от срока на издължаване на кредита и 84.41 лева за всяка следваща година до крайния срок на издължаване на кредита, при първа погасителна вноска 28.10.2011 г., съгласно погасителен план, посочен в договора.

Твърди се, че ответникът не е изпълнил задължението си по договора да върне заетата сума чрез частичните плащания в размера на погасителните вноски на съответните падежи, поради което същият е изпаднал в забава на 29.03.2017 г. и дължи обезщетение в размер на законната лихва.

Непогасеният остатък възлизал на 8 504.27 лева, от която сума – 5 333.38 лева – главница, 3 055.70 лева – лихва за забава и 115.19 лева – такса за разплащателна сметка, като ищецът твърди да е сезирал съда с искане за присъждане на част от падежиралиите вноски за главница и цялата сума за лихва за забава, респективно за периода от 29.10.2017 г. до 28.05.2021 г. за заетата сума и от 29.03.2017 г. до датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК в съда – 08.11.2022 г. – за лихва за забава.

Сочи се, че на * г. между ищеца и кредитодателя е сключен Договор за възлагане на вземания (цесия), с което процесните вземания са прехвърлени в патримониума на ищцовото дружество. Излага се, че ищецът е уведомил длъжника за цесията, като уведомлението от 08.09.2022 г. е изпратено до ответника преди завеждане на делото и е върнато в цялост с отбелязване „непотърсен“. В условията на евентуалност се сочи, че с връчване на препис от исковата молба на ответника, ведно с приложеното уведомление е изпълнена хипотезата на чл. 99, ал. 3 от ЗЗД.

По същество се моли предявените искове да бъдат уважени и се претендират сторените съдебно-деловодни разноски.

В срока по чл. 131 от ГПК ответникът е депозирал писмен отговор на исковата молба, чрез адв. Й. А., с който не оспорва допустимостта на предявените искове, но твърди, че същите са неоснователни и като такива следва да бъдат оставени без уважение.

Прави възражение за погасено по давност вземане на основание чл. 111, б. „в“ от ЗЗД, доколкото поддържа, че вземанията на банката за анюитетни вноски представляват периодични плащания и за тях е приложим краткия тригодишен давностен срок, считано от падежа на всяка вноска. Пзовава се на чл. 15 от Договора за потребителски кредит, в който е посочено, че при неизпълнение на което и да е задължение по договора, вземането става предсрочно изискуемо. Воден от същото, твърди че изискуемостта на цялото вземане е настъпила на 29.10.2011 г., а към настоящия момент погасителната давност е изтекла, включително и общата петгодишна.

Твърди, че ответникът не е уведомен за сключване на Договор за цесия, поради което оспорва действието на правопрехвърлителната сделка по отношение на него. Оспорва настъпването на предсрочна изискуемост на вземането, тъй като липсва нарочно уведомяване до ответника за настъпването на същата.

По същество се моли съдът да остави без уважение предявените установителни искове и се претендират сторените съдебно-деловодни разноски пред настоящата инстанция, както и в заповедното производство.

В хода на о.с.з. ищецът, редовно призован, не се представлява и не взема становище.

Ответникът, редовно призован, не се явява лично, представлява се от адв. К. К., преупълномощена от адв. А., чрез която поддържа писмения отговор.

Настоящият съдебен състав, като съобрази предметните предели на исковото

производство, очертани в исковата молба и отговора и като взе предвид, събрания и приобщен по дело доказателствен материал – в съвкупност и поотделно, на основание чл. 12 и чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установени следните **фактически положения**:

Видно е от присъединеното ч. гр. д. № 14771 по описа за 2022 г. на РС-Варна, ГО, 9-ти съдебен състав, че в полза на ищеца срещу ответника е издадена заповед за изпълнение по реда на чл. 410 от ГПК за сумите, предмет на исковата молба, срещу която е подадено възражение по чл. 414 от ГПК.

От ищеца по делото са ангажирани като писмени доказателства Договор за потребителски кредит № * от * г., сключен между „Ю. И Е. Д. Б.“ АД и ответника, ведно с погасителен план към него. От договора се установява, че кредитодателят е предоставил в заем на ответника сумата в размер на 5 460.00 лева. Констатира се още, че страните са уговорили кредитополучателя да заплаща на кредитодателя възнаграждение за ползването на заетата сума в размер на уговорената възнаградителна лихва, като общата сума за връщане е 10 280.93 лева при ГПР 15.80% и променлива годишна лихва, като договореният базов лихвен процент е 13.200% при надбавка за първата година от срока на кредита 5.20 пункта и за оставащия период от срока на кредита – 0.800 пункта. Договорено е заетата сума да се усвои чрез превод по сметка на клиента. Уговорено е заетата сума да се погасява на месечни анюитетни вноски, които видно от погасителния план са 116 на брой, като падежът на първата вноска по кредита е на 28.10.2011 г., а на последната – 28.05.2021 г.

Приет е договор за продажба и прехвърляне на вземания от 2016 г., сключен между „Ю. Б.“ АД /с предишна фирма „Ю. И Е. Д. Б.“ АД/ като цедент и „Е. М.“ ЕООД като цесионер, както и Приложение № 1 към процесния рамков договор за цедиране на задължения, в който са описани конкретните прехвърлени вземания, като на л. 95 от делото фигурира ответникът Д. И. Д.. От представеното потвърждение /л. 85/ се установява, че цедентът е потвърдил извършеното частно правоприемство, а от представеното пълномощно /л. 88/, че овластява цесионера да доведе до знанието на ответника за новия кредитор.

С уведомление изх. № 1476/08.09.2022 г. /л. 8/, приложено към сезирлата съда искова молба, от ищеца е отправено изявление до ответника, че вземането към него е закупено от дружеството – ищец.

От заключението на вещото лице по назначената съдебно-счетоводна експертиза се установява, че на 28.09.2011 г. по сметка на ответника е постъпила сума в размер на 5 460.00 лева, с основание усвояване на кредит. Погашенията по кредита са в общ размер на 282.46 лева, които са послужили за погасяване на главница по погасителен план за 4 броя вноски, с падежи в периода от 28.10.2011 г. до 28.01.2012 г., вкл., ведно с договорната лихва, дължима за същия период; лихва за просрочие и банкови такси. По вноските с падежи по погасителен план в периода 28.02.2012 г. до 28.05.2021 г. погашения не са правени от ответника. Дължимата падежирали главница, формирана от вноски с падежи в периода от 28.02.2012 г. до 28.05.2021 г. възлиза на 5 333.38 лева, а на възнаградителната лихва – 3 987.18 лева. Лихвата за забава по падежирали непогасени вноски, считано от падежа на всяка вноска до 08.11.2022 г. възлиза на 3 237.62 лева. Размерът на вземането за главница, формирана от вноските за периода от 29.10.2017 г. до 28.05.2021 г., вкл. възлиза на 2 841.74 лева, като падежът на първата непогасена вноска е от 28.11.2017 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът достига до следните **правни изводи**:

Не се спори по делото, че в полза на ищеца срещу ответника е издадена по реда на чл. 410 от ГПК заповед за изпълнение за претендираните суми, срещу която в срока по чл. 414 от ГПК е подадено възражение за недължимост и в изпълнение указанията на съда заявителят в законоустановения преклузивен срок е предявил иск за установяване на вземанията, което поражда правния интерес за ищеца от водене на настоящото производство и неговата допустимост.

За успешното провеждане на предявените искове, ищецът следва да установи в процеса по несъмнен начин в условията на пълно и главно доказване кумулативното наличие на следните елементи от фактическия състав на договорната отговорност: 1./ учреденото облигационно правоотношение по силата на договор за потребителски кредит от * г.; 2./ точното изпълнение на договорните си задължения – предоставянето на кредитната главница в полза на кредитополучателя; 3./ изпадането в забава на длъжника; 4./ настъпването на изискуемостта на неплатените анюитетни задължения; 5./ размера на предявените граждански притезания. Следва също да докаже сключването на валиден договор за цесия с предмет исковите вземания, за който договор длъжникът е редовно уведомен.

В тежест на ответника е да проведе насрещно доказване по тези факти, а при установяване на горното – че е погасил задълженията си по договора. В тежест на ответника е и да докаже всички свои правоизключващи, правоотлагащи и правопогасяващи възражения.

От представения договор за паричен заем № */* г. по несъмнен начин се установява, че между страните е учредена облигационна връзка с предмет претендираната главница. Изпълнението на договорното задължение от страна на кредитодателя се установява от експертното заключение по назначената ССчЕ, което съдът кредитира като компетентно изготвено, пълно, ясно, обосновано и неоспорено от страните, като сумата е усвоена от ответника в деня на сключване на договора – 28.09.2011 г. по банков път.

Съдът, на основание чл. 7, ал. 3 от ГПК, следва служебно да прецени съответствието на всички допълнителни уговорки, които не представляват основен предмет на договора, със законовите изисквания, за да прецени наличието на неравноправни клаузи в договора, имайки предвид обстоятелството, че ответникът е потребител по смисъла на § 13, т. 1 от ДР на ЗЗП.

Типични случаи пораждащи съмнение за нарушени права на потребителя се свързват със задължението за събиране на такси за непоискани услуги /за усвояване или управление на кредита/ и позволяващи промени в разходите за кредитиране без предварително оповестени критерии. Такива в конкретния случай не са установени. Отделно, кредитът се олихвява с годишен лихвен процент, който е променлив, но са оповестени ясно и точно компонентите, от които се състои, а именно БЛП плюс договорна надбавка, като начина на формиране на същите също е ясно, точно и недвусмислено уговорено между страните, а размерите на обезщетенията при липса на доброволно изпълнение не надхвърлят размера на предвидимите вреди.

Ето защо, съдът счита, че клаузите на процесния договор не са в несъответствие с материалноправните норми, обективирани в ЗЗП.

Предвид изложеното настоящият съдебен състав приема, че е налице валидно учредено облигационно правоотношение въз основа Договор за паричен заем от * г.

Пред съда е поставен за разглеждане и въпросът за това дали кредиторът надлежно е упражнил субективното си потестативно право да обяви целия кредит за предсрочно изискуем. От погасителния план се установява, че последната вноска е с краен падеж на 28.05.2021 г., т.е. към датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК в съда /08.11.2022 г./ и към момента на устните състезания /29.01.2024 г./ всички вноски са с настъпил падеж и е безпредметно да се обсъжда въпросът за предсрочната изискуемост, доколкото настъпването на същата предхожда завеждането на гражданското производство.

Установеното в чл. 99, ал. 4 от ЗЗД задължение на цедента да съобщи на длъжника за извършеното прехвърляне на вземането е изпълнено чрез връчване на препис от исковата молба ведно с уведомлението за цесия на ответника на, който факт е с правно значение и следва да се отчете от съда по арг. от чл. 235, ал. 3 от ГПК.

За пълнота следва да се отбележи, че целта на уведомяването на длъжника за цесията е да защити длъжника срещу ненадлежно изпълнение на неговото задължение, т.е. срещу изпълнение на лице, което не е носител на вземането, а в конкретния случай липсват твърдения за удовлетворяване на гражданското притезание от длъжника чрез доброволно изпълнени. Отделно, дори длъжникът да плати на цедента-кредитодателя, то същият има призната и гарантирана от закона възможност да бъде освободен от отговорност, като се установи неговата добросъвестност, т.е. че не е знаел за правопрехвърлителната сделка поради неуведомяването му – арг. от чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗЗД.

Ето защо, съдът намира за неоснователни възраженията на процесуалния представител на ответника, свързани с липсата на надлежно уведомяване на последния за извършената цесия. Процесната цесия има действие за длъжника и тъй като не се твърди той да е извършил плащане на прехвърлените суми, то ищецът-цесионер „Е. М.“ ЕООД се явява носител на тези вземания.

Възраженията за нищожност на договора за цесия също са несъстоятелни. Същият е сключен при спазване на законовите изисквания. Не са налице предпоставките за прогласяване нищожността на сделката по чл. 26 от ЗЗД.

Съдът счита, че ищецът доказва съществуването на вземането си, поради което следва да се произнесе по своевременно наведеното от ответника възражение за изтекла погасителна давност, който въпрос е поставен за разглеждане и пред настоящия съдебен състав с писмения отговор по чл. 131 от ГПК.

Съгласно чл. 110 от ЗЗД, с изтичане на петгодишна давност се погасяват всички вземания, за които законът не предвижда друг срок.

Задължението на ответника-кредитополучател да върне заетата сума на месечни анюитетни вноски не представлява периодично плащане по смисъла на чл. 111, б. „в“ от ЗЗД вр. ТР 3/2011 г. на ОСГТК на ВКС, доколкото между страните е налице уговорка за частично изпълнение на едно делимо задължение, което е в унисон с разпоредбата на чл. 66 от ЗЗД, което обуславя и приложението на петгодишния давностен срок в настоящия случай.

По отношение началния момент на давността следва да се съобрази разпоредбата на чл. 114 от ЗЗД, съгласно която, давността тече от момента, в който вземането е изискуемо. Задължението, поето от главния длъжник, е да внася анюитетните вноски за погасяване на задълженията по договора за кредит, съобразно погасителния план и следователно давността тече отделно за всяка анюитетна вноска от датата, на която плащането е било дължимо по отношение на банката. В този смисъл е и каузалната практика на ВКС, обективира в решение № 90 от 31.03.2014 г. на ВКС по гр. д. № 6629/2013 г., IV г. о., ГК и решение № 196 от 22.06.2016 г. на ВКС по гр. д. № 956/2016 г., IV г. о. Отчитането на давността едва от крайния срок за връщане на заетата сума не съответства на съгласието на договарящите се относно падежите на вноските.

На основание чл. 116, б. „б“ от ЗЗД, погасителната давност е прекъсната на 08.11.2022 г. с подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК в съда, доколкото искът по чл. 422 от ГПК се счита за предявен от този по-ранен момент.

Ето защо, настоящият съдебен състав счита, че всички вноски с падеж преди 08.11.2017 г. са погасени по давност.

В настоящия случай съдът е сезиран с иск за признаване дължимостта на част от главницата, а именно само на тази, която е формирана от сбора на вноските за периода от 29.10.2017 г. до 28.05.2021 г., вкл., като видно от изслушаната ССЧЕ, падежът /изискуемостта/ на най-ранната вноска за този период е от 28.11.2017 г., т.е. вземанията не са покрити с погасителния давностен срок досежно главницата.

По отношение на вземането за обезщетение за забавеното плащане на главницата в

размер на законната лихва е приложимо специалното правило на чл. 111, б. „в“, предл. 2-ро от ЗЗД, т.е. тригодишният давностен срок. В конкретния случай се касае за срочно парично задължение, при което срокът като условие е съществен елемент от облигационната връзка и кани длъжника, като не е необходима нарочна покана. В настоящия казус се претендира обезщетение за забавено плащане на всички непогасени вноски за главница, считано от падежа на всяка вноска, като най-ранния момент е 28.10.2011 г., до датата на сезиране на съда – 08.11.2022 г. Лихви се дължат за всеки изминал ден след изпадане на длъжника в забава. Вземането за лихви възниква от момента на изискуемост на главното вземане и се погасява с погасяване на главното вземане /чл. 119 от ЗЗД/. Както се посочи по-горе давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. Когато искът за заплащане на обезщетение за забава в размер на законната лихва е предявен след изтичане на три години от изискуемостта на главното вземане, се погасяват лихвите, които са били дължими преди тригодишния срок от предявяване на иска – арг. от Решение № 24 от 17.02.2009 г. на ВКС по т. д. № 574/2008 г., I т. о., ТК.

Т.е. всички вземания за мораторна лихва за периода преди 08.11.2019 г. са покрити от погасителния давностен срок и искът досежно тях следва да бъде отхвърлен.

Размерите на предявените граждански притезания се установяват по несъмнен начин от експертното заключение по назначената ССЧЕ. Така непогасения остатък от главницата възлиза на 2 841.74 лева, формирана от падежиралите вноски за периода от 28.11.2017 г. до 28.05.2021 г. и 751.19 лева – мораторна лихва, начислена върху вземанията за главница, считано от падежа на всяка вноска, като най-ранният момент е от 08.11.2019 г. до 08.11.2022 г.

В заключение съдът счита, че претенцията на ищеца по обективно кумулативно съединените положителни установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1 от ГПК вр. чл. 240, ал. 1 и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД е частично основателна и следва да бъде уважена досежно главницата в претендирания размер от 2 841.74 лева, като основателността на главното вземане обуславя дължимостта и на произтичащото от него акцесорно задължение за обезщетение за забава съизмеримо със законната лихва, чийто доказан размер е 751.19 лева, начислено върху вземанията за главница, считано от падежа на всяка вноска, като най-ранният момент е от 08.11.2019 г. до 08.11.2022 г.

Искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен досежно сумата от 2304.51 лева, представляваща горницата над доказания размер от 751.19 лева до претендирания размер от 3055.70 лева – мораторна лихва, считано от падежа на всяка вноска за главница, като най-ранния момент е 28.10.2011 г. до 07.11.2019 г. като погасен по давност.

Относно съдебно-деловодните разноски:

При този изход от делото в полза на ищеца на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК и т. 12 от ТР № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС следва да се присъдят сторените разноски съразмерно с уважената част от предявените искове, чийто общ размер възлиза на 643.29 лева, от които: 181.52 лева – разноски сторени в хода на заповедното производство по ч. гр. д. № 14771 по описа за 2022 г. на РС-Варна, ГО, 9-ти съдебен състав, включващи държавна такса и адвокатско възнаграждение и 461.77 лева – разноски по настоящото исково производство – за държавна такса и депозит за вещо лице.

На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, в полза на ответника следва да се присъдят сторените по делото съдебно-деловодни разноски съразмерно с отхвърлената част от иска, чийто общ размер възлиза на 691.66 лева, от които 273.54 лева с ДДС – хонорар за един адвокат за заповедното производство и 418.12 лева с ДДС – хонорар за един адвокат за исковото производство.

Обективизираното искане по чл. 78, ал. 5 от ГПК от страна на ищеца е несъстоятелно, имайки предвид действителната фактическа и правна сложност на делото и обема на

оказаното професионално съдействие, претендираните адв. хонорари от ответника не са прекомерни, с оглед на материалния интерес по делото и Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горните мотиви, СЪДЪТ

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО, на основание чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1 вр. чл. 240, ал. 1 и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, в отношенията между страните, че Д. И. Д., ЕГН ***** **дължи** в полза на „Е. М.” ЕООД, ЕИК *, сумите, както следва:

1./ 2 841.74 лева, представляваща дължима главница по Договор за потребителски кредит № * от * г., сключен между „Ю. Б.“ АД и ответника, вземането, по който е прехвърлено в полза на ищеца по силата на договор за цесия от * г., формирана от сбора на падежиралите вноски за периода от 29.10.2017 г. до 28.05.2021 г., **ведно** със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение до окончателното погасяване на вземането;

2./ 751.19 лева – лихва за забава, начислена върху вземанията за главница, считано от падежа на всяка вноска, като най-ранният момент е от 08.11.2019 г., до 08.11.2022 г., с изключение на периода от 13.03.2020 г. до 15.07.2020 г., *за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение № 7107/09.11.2022 г. по реда на чл. 410 от ГПК по ч. гр. д. № 14771 по описа за 2022 г. на РС-Варна, ГО, 9-ти съдебен състав, КАТО*

ОТХВЪРЛЯ предявения от „Е. М.” ЕООД, ЕИК * против Д. И. Д., ЕГН ***** положителен установителен иск с правно основание чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1 от ГПК вр. чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за признаване за установено в отношенията между страните, че ответникът дължи на ищеца сумата в размер на **2 304.51 лева**, представляваща горницата над уважения размер от 751.19 лева до претендирания размер от 3055.70 лева – мораторна лихва, считано от падежа на всяка вноска за главница, като най-ранния момент е 28.10.2011 г., до 07.11.2019 г., поради погасяване на вземането по давност, на основание чл. 111, б. „в“, предл. 2-ро от ЗЗД, *за която сума е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение № 7107/09.11.2022 г. по реда на чл. 410 от ГПК по ч. гр. д. № 14771 по описа за 2022 г. на РС-Варна, ГО, 9-ти съдебен състав.*

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК и т. 12 от ТР № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, Д. И. Д., ЕГН ***** **да заплати** в полза на „Е. М.” ЕООД, ЕИК *, сумата в общ размер на **643.29 лева**, от които: 181.52 лева – разноси сторени в хода на заповедното производство по ч. гр. д. № 14771 по описа за 2022 г. на РС-Варна, ГО, 9-ти съдебен състав, включващи държавна такса и адвокатско възнаграждение и 461.77 лева – разноси по настоящото исково производство – за държавна такса и депозит за вещо лице.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК и т. 12 от ТР № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, „Е. М.” ЕООД, ЕИК * **да заплати** в полза на Д. И. Д., ЕГН ***** сумата в размер на **691.66 лева**, от които 273.54 лева с ДДС – хонорар за един адвокат за заповедното

производство и 418.12 лева с ДДС – хонорар за един адвокат за исковото производство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване пред Окръжен съд – Варна в двуседмичен срок от съобщението.

Препис от решението да се връчи на страните, на основание чл. 7, ал. 2 от ГПК.

Съдия при Районен съд – Варна: _____